

12de JAARGANG, NR. 224
6 OKTOBER 2014

IN DIT NUMMER:

1 NIEUWS

5 JAZZ OP PAPIER

6 JAZZ OP PLAAT

Marc Ribot, Brian Groder, Gideon van Gelder, Wolfgang Muthspiel, Millenium Jazz Orchestra, Vlek, Joshua Redman, The Bad Plus e.a.

17 JAZZ OP DE PLANKEN

Træben, Re:Freshed Orchestra.

EN VERDER:

21 New York Calling (Roos Plaatsman)

22 Bestsellers Jazzcenter

23 Gouwe Ouwe (Hessel Fluitman)

JAZZFLITS 225

staat **20 OKTOBER** op

<http://www.jazzflits.nl>

JAZZFLITSEN

HELE WEEK NEDERJAZZ OP DIGITAAL KANAAL CULTURA

Van 6 tot en met 10 oktober staat de digitale zender NPO Cultura iedere avond vanaf 20.30 uur in het teken van de Nederlandse jazz. De week opent met een documentaire over het Bimhuis.

Het jubileum van het Bimhuis en het verschijnen van een reeks gefilmde portretten van Nederlandse jazzmusici zijn de aanleiding tot de week. De film over het Bimhuis 'Bimhuis Blues' is gemaakt door Hans Hylkema. Hij volgde medewerkers en musici tijdens het laatste jaar in het gebouw aan de Oude Schans in Amsterdam. In 2005 verhuisde het Bimhuis naar de huidige locatie aan de Amsterdamse Piet Heinkade.

Portretten van trombonist Willem van Manen en bassist Jacques staan later in de week op het programma. De portretten, gemaakt door Jan Kelder, zijn vervaardigd in nauwe samenwerking met het Nederlandse Jazz Archief. Na afloop van de week volgen meerdere portretten. Ze staan iedere zondag om 19.30 uur in het programmaschema.

Tijdens de Nederjazzweek zijn verder nog uiteenlopende concertregistraties vanuit het Bimhuis te zien met onder anderen het Jasper Blom Quartet, Greetje Bijma, het Harmen Fraanje Quartet, Tineke Postma, het Piet Noordijk Kwartet en State Of Monc. NPO Cultura is via de kabel te ontvangen en via internet:

<http://www.cultura.nl/kijk-live.html>.

ia77

JazzFlits

ONAFHANKELIJK JAZZMAGAZINE SINDS 2003

Francien van Tuinen - hier in 2013 in het Bimhuis - won het Concours in 1997 en was later tevens jurylid. (Foto: Joke Schot)

JAZZ VOCALISTEN CONCURS ZWOLLE TER ZIELE

Het Nederlands Jazz Vocalisten Concours is niet meer. De begin 2015 geplande elfde editie gaat niet door, omdat de organisatie het financiële plaatje niet rond krijgt.

Het Nederlands Jazz Vocalisten Concours werd sinds 1995 elke twee jaar georganiseerd in Zwolle. Het concours ontwikkelde zich in de loop der jaren van een regionaal evenement tot een festival van nationale allure. Onder anderen Carmen Gomes, Francien van Tuinen, Wouter Hamel, Esra Dalfidan en Maria João Mendes wonnen als jong talent en speelden zich daarmee in de kijker. "Met de sponsorwerving waren we al een eind op weg, maar het wegvallen van een aantal culturele fondsen heeft ons doen besluiten te stoppen met het initiatief in deze vorm", aldus de organisatoren. Ze hopen dat het concours in een of andere vorm zal terugkeren. "We kunnen terugkijken op tien succesvolle edities. Een goede reden om niet bij de pakken te gaan neerzitten en een nieuw en spraakmakend initiatief te gaan ontwikkelen, waarin het concours wellicht op een nieuwe wijze vorm zal krijgen."

NIEUWS

Toots Thielemans op nieuwe plaat Maria Schneider

Toots Thielemans treedt niet meer op, maar is nog wel beschikbaar voor plaat-opnamen. Op 10 september was orkest-leider Maria Schneider in Brussel om thuis bij Thielemans in La Hulpe opnamen te maken voor haar komende cd met het Maria Schneider Orchestra. Beiden maakten van de gelegenheid gebruik om het nabijgelegen Espace Toots, een tentoonstelling over de loopbaan van Thielemans, te bezoeken.

Gentse festival Jazz in 't Park trekt 13.000 bezoekers

De 21ste editie van het festival Jazz in 't Park, in het Gentse Zuidpark, trok van 4 tot en met 7 september 13.000 bezoekers. Dat waren er tweeduizend minder dan vorig jaar, toen een recordaantal van 15.000 bezoekers kwam opdagen. De afgelopen editie had het weer mee. Goed bezocht was het concert op zaterdag van MannGold de Cobre. Zondagavond sloot Jazz in het Park af met het Bert Joris Quartet.

Thomas Baggerman Trio maakt opnamen voor live-cd

Het Thomas Baggerman Trio gaat dit seizoen in de bovenzaal van de Badcuyp Amsterdam driemaal optreden met een gast. De eerste keer, 25 september, was dat violist Tim Kliphuis. Van de drie concerten worden opnamen gemaakt. De beste stukken verschijnen op een cd. De volgende avonden zijn op 18 december 2014 en 22 januari 2015. Wie dan te gast zijn is nog niet bekend.

Steve Coleman krijgt toelage van 625.000 dollar

Saxofonist Steve Coleman krijgt een MacArthur Genius Grant fellowship. Hij mag gedurende vijf jaar een bedrag van in totaal 625.000 dollar naar eigen wens besteden. De musicus is een van 21 'exceptionally creative individuals with a track record of achievement and the potential for significant contributions in the future'. "Those who think creativity is dying should examine the life's work of these extraordinary innovators who work in diverse fields and in different ways to improve our lives and better our world", zegt Cecilia Conrad, bestuurslid van het MacArthur Fellows Program. Jaarlijks wordt sinds 1981 een aantal MacArthur Fellows aangewezen in diverse disciplines. Coleman is dit jaar de enige musicus.

PODIA

Het interieur van de nieuwe club Mezzrow. (Foto: website)

NIEUWE NEW YORKSE CLUB MEZZROW BIEDT PODIUM AAN DUO'S

Een jazzclub waar alleen duo's optreden. Dat is Mezzrow in de New Yorkse wijk Greenwich Village. De club is begin september geopend en zit in dezelfde straat als Smalls.

Het initiatief tot de Mezzrow is genomen door pianist Spike Wilner en zijn compagnon Mitch Borden. Beiden hebben ook banden met jazzclub Smalls. Borden begon die club in 1993 en Wilner was betrokken bij een heropening in 2006. Mezzrow is gevestigd in een kelder. De ruimte is lang en smal, en volgens journalist Nate Chinen in de New York Times (NYT) van 6 september, 'acoustically tailored for intimate, unamplified performances — piano-bass duos in particular'. Eigenaar Spike Wilner: "I call it 'a Greenwich Village listening room and lounge.'" Op het podium staat een Steinway uit 1923.

Voor het najaar zijn onder meer de pianisten Johnny O'Neal, Cyrus Chestnut, Aaron Parks en David Hazeltine geboekt. Van 9 tot en met 11 oktober treedt het duo Ethan Iverson (piano)/Ron Carter (bas) op. Inspiratiebron voor Mezzrow vormde de New Yorkse club Bradley's, die achttien jaar geleden sloot. Daar traden onder anderen de pianist Hank Jones, James Williams en John Hicks regelmatig op. "When I was 19 or 20, I would go and sit in the corner, trying to be inconspicuous", zegt Spike Wilner in de NYT: "It just seemed like the most sophisticated place I'd ever seen in my life, for the hippest music in the world." De naam van de club is een eerbetoon aan klarinettist Mezz Mezzrow. Voor Spike Wilner representeert hij onder meer goed ondernemerschap en muzikale integriteit. Johnny O'Neal: "This is kind of a throwback to the gladiator days back in the '80s, when there used to be a lot of duo clubs. It's going to be a happening thing here."

(<https://www.mezzrow.com/>)

WERKING LINKS IN JAZZFLITS

In Jazzflits zijn links opgenomen naar bijvoorbeeld filmpjes op YouTube, geluidsfragmenten of websites van muzikanten. Werken deze links niet, dan is het zaak om het pdf-bestand van Jazzflits eerst op uw computer te downloaden. Het is mogelijk dat de links niet werken op een iPad of tablet. Dan is het kopiëren en plakken van de link in uw browser de oplossing.

NIEUWS

Ann Burton. (Persfoto)

Yvonne Walter brengt eerbetoon aan Ann Burton

Op haar nieuwe cd 'Bitter Sweet' brengt zangeres Yvonne Walter een eerbetoon aan haar college Ann Burton. Burton overleed in 1989, maar is met name in Japan nog steeds erg bekend. Walter: "Ik hoorde Ann voor het eerst op de radio, tientallen jaren terug, en was meteen gegrepen. Ze selecteert songs die vanuit het vrouwelijk perspectief zijn geschreven. Het was of mijn eigen gevoelens werden bezongen."

Ann Burton, in 1933 in Amsterdam geboren als Ansje Rafalowicz, overleed op haar 56ste aan keelkanker. Paul van Vliet, die Burton goed gekend heeft, nam op 23 september in Den Haag het eerste exemplaar van de cd in ontvangst. 'Bitter Sweet' is uitgebracht door het Belgische label September.

Pieter Schoonderwoerd nieuwe directeur Jazz Maastricht

Pieter Schoonderwoerd is de nieuwe directeur van Jazz Maastricht. Hij was al vijf jaar hoofd operationele zaken bij deze organisatie. Jazz Maastricht is verantwoordelijk voor de organisatie van enkele festivals, zo'n vijftig concerten en enkele Euregionale projecten.

Nederlandse live-cd van saxofonist Scott Hamilton

Saxofonist Scott Hamilton is 12 september zestig jaar geworden. Dit gaat hij een jaar lang vieren op de podia. Nog dit jaar verschijnt een nieuwe live-cd van Hamilton en zal 'Great Scott', een documentaire over zijn loopbaan, het licht zien. De cd is live opgenomen in de JazzRoom in Breda met het Rein de Graaff Trio.

WOLFGANG MAIWALD PRESENTEERT NIEUWE CD

Vanwege het uitkomen van zijn album 'The Silent Ones' trad pianist Wolfgang Maiwald met zijn trio op 21 september in de North Sea Jazz Club in Amsterdam op. Het album, dat daar officieel werd gepresenteerd, wordt in de eerstvolgende Jazzflits besproken. (Foto: Joke Schot)

PRIJZEN

Startas Orkester. (Persfoto)

URBAN VOYAGE, ALESSANDRO FONGARO EN STARTAS ORKESTER WINNEN THE RECORDS

Urban Voyage, Alessandro Fongaro Quintet en Startas Orkester hebben 27 september in Amsterdam de nieuwe wedstrijd voor veelbelovende jazzbands, The Records genaamd, gewonnen. De winnaars mogen op kosten van de Keep an Eye Foundation een cd en een clip maken.

De bands krijgen ook professionele coaching bij het in de markt zetten van hun muziek. Acht bands geven acte de présence tijdens de finale. Behalve de winnaars waren dat Jan Geijtenbeek's Goatmusic, het Caspar van Wijk Quartet, Duck Tape Ticket, EVA en het David Mingiullón Quartet. Alle deelnemers zijn alumni van Nederlandse conservatoria. In de jury zaten onder anderen gitarist Anton Goudsmit en pianist Bert van den Brink. De Keep an Eye Foundation is een particuliere stichting. Via de stichting worden jonge studerende muzikanten/kunstenaars geholpen bij de start van hun loopbaan.

NIEUWS

De oprichters van Friejam. Vlnr: Geurt Volkers, Hans Ritman, Felix Roosenstein (voor), Hans Wolfslag, Ton Groot Haar. (Foto: Gitta Overmaat)

Nieuwe Friese organisatie Friejam zet zich in voor jazzbeoefening

Vijf jazzmuzikanten hebben een nieuwe Friese jazzorganisatie opgericht met als doel talentontwikkeling en het stimuleren van de jazzbeoefening in Fryslân. Friejam, zo heet de nieuwe organisatie, gaat jazzconcerten, jamsessies en jazzworkshops organiseren in Leeuwarden, Harlingen en Drachten.

“Jazz wordt te weinig gestimuleerd en beoefend, terwijl er wel degelijk behoefte aan is, zowel bij muzikanten als bij liefhebbers. Het zou prachtig zijn als we jonge mensen jazz leren spelen en dat zowel beginnende als gevorderde jazzmuzikanten meer aan spelen toekomen”, zegt voorzitter Hans Ritman.

Nog dit jaar staat negen concerten op het programma met Friese jazzbands, in Fire Café in Leeuwarden, Trebol in Harlingen en De Lawei in Drachten. Bij elk concert worden jonge Friese jazztalenten uitgenodigd om mee te spelen en ervaring op te doen. Elk concert eindigt met een jamsessie voor iedereen die mee wil spelen. Het openingsconcert van Friejam wordt verzorgd door Undivided, de nieuwe band van zangeres Elly-May. Dit concert vindt op zondag 5 oktober plaats in Trebol in Harlingen.

Vanaf januari 2015 starten de workshops van Friejam. Onder meer workshops ‘jazz en klezmer’, ‘funk en jazz’ en een bluesproject. Zangeres Astrid Seriese gaat een Billy Holiday-workshop geven aan jonge zangers en zangeressen. Alle jazzmuzikanten en jazzliefhebbers kunnen lid worden van Friejam. “We streven naar 200 tot 250 leden. Zij bepalen de koers van Friejam. Samen kunnen we het Friese jazzlandschap weer tot bloei brengen”, stelt Hans Ritman. (<http://www.friejam.nl>)

OVERIG

Peter Beets speelt voor Paul McCartney

Pianist Peter Beets heeft 29 september in Asheville, North Carolina een concert gegeven in aanwezigheid van Paul McCartney. Met het Asheville Symphony Orchestra en pianist Roger Kellaway speelde Beets ‘The many moods of McCartney’, een nieuwe compositie van Kellaway. Peter Beets werd uitgenodigd door dezelfde producers die hem begin dit jaar benaderden om te spelen tijdens een feest van acteur Leonardo DiCaprio. Verschillende andere artiesten gaven tijdens het concert hun interpretaties van composities van Paul McCartney, zoals Little Antony, Lisa Sherman en Bobby Caldwell. Pianist Yongmei Hu speelde de première van een nieuwe compositie van McCartney, getiteld ‘A leaf’.

OVERLEDEN

Joe Sample overleed 12 september. (Promotiefoto ABC Records)

Kenny Wheeler, 18 september 2014 (84)

De uit Canada afkomstige trompettist-componist verhuisde in 1952 naar Londen, waar hij meteen deel uitmaakte van de Engelse scene (de bigband van Johnny Dankworth, Tubby Hayes). Vanaf de jaren zestig raakte hij steeds meer thuis in het modernere milieu van middelgrote Europese groepen, waaronder Spontaneous Music Ensemble, Globe Unity Orchestra, United Jazz & Rock Ensemble en die van Dave Holland.

Jackie Cain, 15 september 2014 (86)

Vormde met pianist Roy Kral een vocaal duo, Jackie & Roy, dat in 1948 met hun lichtvoetige zang de bop van Charlie Ventura een commercieel tintje gaf. In 1972 trad het duo op in Loosdrecht, waar uitjouwung hun deel was.

Joe Sample, 12 september 2014 (75)

Stierf in zijn geboortestad Houston, Texas. Richtte in de jaren vijftig de Jazz Crusaders op, later met de wat passender, algemenere term Crusaders geheten. Verliet de groep in 1987, werkte daarna als begeleider en als solopianist in eenzelfde ambiance.

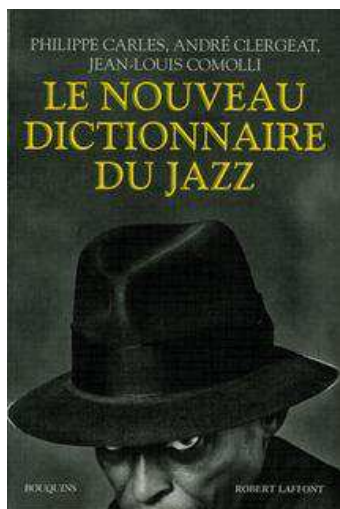
Gerald Wilson, 8 september 2014 (96)

Wilson was van 1939-42 trompettist-arrangeur-componist voor de band van Jimmie Lunceford. Hij trok daarna naar Los Angeles, de basis van waaruit hij, naast diverse werkzaamheden voor film en televisie, vocalisten en voor bands als die van Count Basie, Duke Ellington en Dizzy Gillespie tot op hoge leeftijd diverse, eigen bigbands bij elkaar hield.

jjm

JAZZ OP PAPIER

DE LAATSTE DER DICTIONNAIRES?

**Philippe Carles, André Clergeat,
Jean-Louis Comolli.**

Le Nouveau Dictionnaire du Jazz.

Parijs : Robert Laffont, 2011
(impr. 2013).

XII, 1457 pag. ; 20x13 cm
(Bouquins)

ISBN 978-2-221-11592-3 pbk.

Prijs 32,50 euro.

Van alle jazzencyclopedieën is die van Leonard Feather lang de meest gezaghebbende geweest. Feather had zijn contacten en beschikte over informatie uit de eerste hand. De eerste uitgave verscheen in 1955, vijf jaar later gevolgd door een uitgebreidere versie. Daarna kwamen er supplementen, waar telkens reikhalzend naar werd uitgekeken. Na 1976 leek er geen vervolg meer te komen. In 1988 verraste Grove de jazzwereld met een tweedelig standaardwerk dat alles sloeg wat er tevoren was verschenen.

Feather overleed in 1994. Toch kwam er in 1999 nog een versie op de markt, waaraan Feathers compaan Ira Gitler de laatste hand had gelegd. Het was mosterd na de maaltijd. Bovendien bleek Gitler nog een misgreep te hebben gedaan door uit zijn bestanden de verkeerde versie naar de uitgever te sturen.

Feather was in 1955 niet de eerste. In 1953 was in Denemarken Erik Wiedemann hem voor geweest, alsook Arrigo Polillo in Italië. Wat in hun nadeel werkte was uiteraard het beperkte verspreidingsgebied van hun taal. Verder konden beiden anders doen dan hun gegevens bij elkaar schrapen uit tijdschriften en hetgeen boekingsagenten en platenbazen hun voorschotelde. En die namen het om diverse redenen met de waarheid niet zo nauw.

Feather dacht het probleem op te lossen door de betrokkenen formulieren te sturen en hen de gegevens zelf te laten invullen. Maar hij had buiten de waard gerekend: ook musici logen er maar op los, als een ander geboortjaar hun beter uitkwam.

Van de 'Grove' verscheen in 2002 een nieuwe editie, in drie delen. Een van de nieuwe verworvenheden was dat redacteur Howard Rye zich beijverd had eens en voor altijd zoveel mogelijk geboortedata goed te krijgen. Intussen bleven de afgeleide werken toestromen, daarbij nog altijd dankbaar profiterend van hun grote voorbeelden. Maar, vreemd genoeg, sloegen ze daarbij nauwelijks acht op de nieuwe data. Bij hun verschijnen heb ik daar uitvoerig bij stilgestaan (zie: jrg. 2, nr. 17 en 18, jrg. 4, nr. 3).

Het jongste en – wie zal het zeggen – misschien wel het laatste naslagwerk op papier is de derde editie van een Franse encyclopedie, waarvan de eerste editie in 1988 uitermate gunstig werd ontvangen. Ik haal hem hier aan als CCC, naar de initialen van de drie redacteurs Carles, Clergeat en Comolli. Een vergelijking met drie andere uitgaven dringt zich op. Dat zijn twee Engelse – van Richard Cook uit 2005 en de Rough uit 2004 – en de Duitse Reclam uit 2009. Het gaat bij deze vier om de lemma's van Ra en Re.

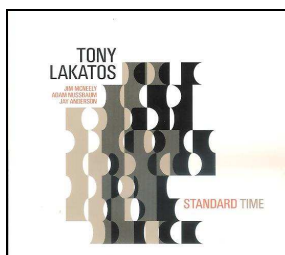
Gekeken is naar het aantal ingangen, het aantal Europeanen daarbij en de begrippen. Bij Cook zijn die getallen respectievelijk: 35-12-3, bij Rough 39-16-7, bij Reclam 37-13-9. Weinig verschil dus, elk met twee Fransen, Django Reinhardt en Henri Renaud. Bij CCC, die met 50-11-10 meer te bieden heeft, het laagst aantal Europeanen (acht Fransen, geen enkele Brit). Wel lange stukken over: radio, ragtime, rap, RCA en het repertoire. De omschrijvingen zijn niet zo puntig als bij Cook – over bassist Rufus Reid: "Reid has a suitably fine and rich sound, and is sensible enough to realize that bass solos aren't what everyone in the room is waiting for." – maar informatief genoeg: "Avec une grande assise rythmique, il construit des lignes de basse originales, qui combinent des éléments harmoniques conventionnels, et des changements de tessitures imprévisibles." Vergeleken bij de vorige editie is het aantal artikelen met 400 toegenomen tot 3.200. De bibliografie, die 22 pagina's besloeg, en de drie plattegronden zijn weggevallen. Mutaties en de muziekselecties, waar alleen losse nummers worden genoemd, zijn aangevuld.

Een met bijzondere zorg samengesteld standaardwerk. En de geboortedata? Nog altijd missers: bij George Wallington, Lee Wiley, Ernie Wilkins ... regrettable!

Jan J. Mulder

JAZZ OP DE PLAAT

TONY LAKATOS Standard Time Skip Record

Bezetting:

Tony Lakatos (ss, ts),
Jim McNeely (p),
Jay Anderson (b),
Adam Nussbaum (d).

Wie traditionele jazz wil spelen heeft een probleem, immers zo'n vijftig jaar geleden is bijna alles op dit gebied gezegd, en niet door de minsten. Saxofonist Tony Lakatos vraagt om problemen door een cd vol standards op te nemen. Je moet van goeden huize komen om je eigen handtekening op de jazz van die tijd te zetten. Dat lukt Tony Lakatos op de cd 'Standard Time' voor een groot deel toch wel, en dat is op zijn minst opmerkelijk. Het lukt met name in de ballads, en een Monk-thema als 'Ask me now' wordt zeldzaam mooi gespeeld. Met zijn brede warme toon op tenor en zijn relaxte swing maakt hij van de snellere standards uitvoeringen die stand houden in het licht van de geschiedenis. Zeker handig is de keuze van een aantal standards die weinig zijn gespeeld, zoals 'Why don't I' dat zelden door anderen dan de componist Sonny Rollins zelf is gespeeld, net als het ook niet al te vaak gespeelde 'Turn out of the stars' van Bill Evans, en het iets bekendere 'Ni deklaw evol' van Thad Jones, dat meestal in omgekeerde volgorde wordt genoemd ('Evol deklaw ni' waarin we dan gemakkelijker 'In walked I ove' herkennen). Lakatos speelt op een aantal nummers sopraansaxofoon, wat mij door zijn wat schrale toon iets minder bevalt, al is dat vooral een smaakkwestie. Het feit dat Lakatos door een meer dan voortreffelijk en sprankelend ritmetrio wordt ondersteund is een extra bonus van deze jazz-cd.

Tom Beetz

Na 'Walking Shadows', zijn vorige cd met twaalf ballads 'with strings', is er weer een regelrecht jazzalbum van Joshua Redman. De saxofonist nam een aantal concerten op in de Jazz Standard in New York (2009) en de Blues Alley in Washington (2013) en koos daarvan zeven stukken. Hij speelde met een trio waarvan de bassist per stad wisselde. Vandaar de titel 'Trios Live'.

Redman heeft een uiterst herkenbare sound en een immer virtuoze werkwijze. Zonder piano redt de saxofonist zich een cd lang prima, maar hij kan de luisteraar ook solo uitstekend vermaken. Hij maakt het zich nooit gemakkelijk, gaat geen hinderenis uit de weg en tijdens zijn soli is het thema nooit volledig uit het zicht.

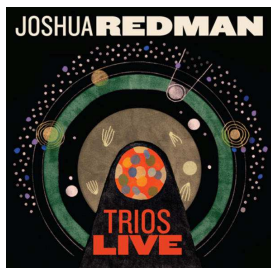
Naast drie stukken van eigen hand klinkt er ook wat bekend werk van anderen, zoals 'The ocean' van Led Zeppelin. Eerst wordt 'Mack the knife' ter hand genomen. 'Act natural' heeft een sterke rol voor beide begeleiders. 'Mantra #5' wordt vaak door Redman gespeeld. Het bevat, uiteraard, een steeds weer herhaald themaatje. 'Never let me go' is langzaam, met fluisterzachte begeleiding van bas en drums. Maar als die twee Redman na vier minuten alleen achterlaten gaat hij solo verder, tot een ultieme climax.

Dat de muziek live in twee clubs is opgenomen is goed te horen. De korte akoestiek klinkt terug in de mix en de directheid, maar vooral de intensiteit van het optreden is overduidelijk. Het trio werkt zich op tot grote hoogte. De cd wordt, naarmate hij vordert, steeds sterker. Hoogtepunt is het laatste stuk: 'The ocean'. Funky, stampend, kolkend, culminerend en véél te kort. Het publiek juicht vanaf het begin mee en alleen al deze track maakt de aanschaf van deze cd tot een, in artistiek opzicht, renderende investering.

Peter J. Korten

Beluister het stuk 'Soul dance': <http://bit.ly/1uwEjJ2>

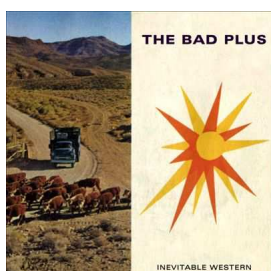
JOSHUA REDMAN Trios Live Nonesuch

Bezetting:

Joshua Redman (ts,as),
Matt Penman, Reuben Rogers (b),
Gregory Hutchinson (d).

THE BAD PLUS
Inevitable Western
 Okeh Records

Bezetting:

Reid Anderson (b),
 Ethan Iverson (p),
 David King (d).

GERRY GIBBS
TRASHER DREAM TRIO
We're Back
 Whaling City Sound

Bezetting:

Kenny Barron (p),
 Ron Carter (b),
 Gerry Gibbs (d),
 + Steve Wilson (ss, as),
 Larry Goldings (Hammond B3),
 Warren Wolf (vib).

JAZZ OP DE PLAAT

'Inevitable Western' is het tiende studioalbum van The Bad Plus, in een indrukwekkende lijst van twaalf releases waaronder twee live-opnames. En dat in zo'n dertien jaar. Gemiddeld dus een album per jaar. Dat is wat je noemt een hoge productie. Hun succes begon met hun derde album 'These Are The Vistas' (2003), geproduceerd door Tchad Blake, die met name in de popscene naam had gemaakt als producer. Hij was het ook die het trio die kenmerkende sound gaf met de felle piano, de scherpe drums en de donkere bas. Maar op de eerste plaats was er natuurlijk het eigene in hun spel. Het onorthodox bombastische, de ludieke composities, de humor, het buiten de kaders treden en de fameuze bewerkingen van bekende popsongs.

'Het populair provocatief avant-gardisme van The Bad Plus verveelt geen moment'

Met 'Inevitable Western' wordt deze lijn voortgezet, zij het dat de plaat uitsluitend eigen werk bevat (zoals ook op 'Never Stop' (2012) en 'Made Possible' (2013) al het geval was) zonder bewerkingen van composities van anderen. Het trio van The Bad Plus heeft nog steeds die typerende sound. Het is sprankelend en melodieus, uiterst expressief in dynamiek en ritme, met snel wisselende tempi en verrassende wendingen in de toonsoorten. Van langzame bedachtzame ballades tot energieke onverwachte veranderingen van ambiance. Vilein en zachtmoedig. Bij The Bad Plus vloeien die tegenstellingen als van nature in elkaar over. Het is hun taal, dit populair provocatief avant-gardisme. En het verveelt geen moment.

Frank Huser

Luister hier naar een track van deze cd:

<https://www.youtube.com/watch?v=rygdDfaNXrk>

Gerry Gibbs, zoon van Terry, is drummer. Hij verraste dit voorjaar met de eerste plaat van zijn 'droomtrio'. Een trio bestaande uit hemzelf en zijn jeugdhelden pianist Kenny Barron en bassist Ron Carter. De cd met jazzclassics had in de VS zoveel succes dat ze al gauw besloten om opnieuw de studio in te duiken. Deze keer voor een plaat met soulhits uit Gibbs' jeugd.

'De musici tillen de van origine soulnummers zonder problemen naar een hoog jazzniveau'

Op 'We're Back' is Stevie Wonder-muziek te vinden, veel van Earth Wind & Fire en nog zo wat. Om deze muziek uit te voeren nodigde Gibbs een aantal gastmusici uit. Die verbreding van het geluid is aangenaam. 'Mighty mighty' van Earth Wind & Fire krijgt van saxofonist Steve Wilson een vliegende behandeling. In 'My cherie amour' houden Warren Wolf op zijn vibrafoon en Larry Goldings op Hammond B3, de sfeer van het origineel van Stevie Wonder intact. In de stukken waarin alleen het trio speelt waait een frisse wind door de composities. Hoewel Gibbs de akkoordenschema's van de stukken niet aanpaste, tillen de drie het repertoire zonder problemen naar een hoog jazzniveau. Met name Kenny Barron heeft daar geen moeite mee. Wel wat bekaaid komt de Hal David/Burt Bacharach-hit 'I say a little prayer' er vanaf. Maar een piano kan nu eenmaal niet de uithalen maken als Aretha met haar stem deed...

Hessel Fluitman

Het trio in een Stylistics-nummer:

<https://www.youtube.com/watch?v=KhKwBeUJedc>

MATANGI QUARTET

Jazzics!

Buzz

Bezetting:

Maria-Paula Majoor,
Daniel Torrico Menacho (v),
Karsten Kleijer (av),
Arno van der Vuurdt (c).

JAZZ OP DE PLAAT

Het Nederlandse Matangi Strijkkwartet zoekt haar weg niet alleen in het klassieke repertoire. Zo werkten ze samen met Martin Fondse en Eric Vloeimans in het project 'Testimoni', en zijn ze onderdeel van Michiel Braams Hybrid Tentet. Met het project en de cd 'Jazzics' (Jazz + Classics) viert het kwartet zijn vijftienjarig jubileum. Het meest conventionele stuk van de cd is de suite 'The adventures of Hippocrates' van Chick Corea. Het is een heel ritmisch stuk en niet echt extreem van klankkleur. Voor 'Facing Death' van Louis Andriessen (in een herziene versie) vormde de muziek van Charlie Parker het uitgangspunt. Hij nam allerlei frases van deze altsaxofonist en stelde daar zijn compositie op. Uiteraard voegde hij zijn eigen interpretatie van die Parker 'licks' toe. Het kwartet weet de spanningsboog in de muziek op te bouwen en laat Andriessens hand tot zijn recht komen.

Dan de bijdrage van Michiel Braam. In zijn 'Black to white' creëerde hij een tegenstelling in geluid en stemming. Van heel extravert ontwikkelt de muziek zich naar introverte klankkleuren. Voor 'Shadowchild' liet componist Wolfert Brederode zich inspireren door 'Schaduwkind', het boek van P.F. Thomese, waarin de schrijver het verlies van een jong kind tracht te verwerken. Brederode zette de verstilde sfeer van het boek heel goed in klank om.

'Just me, a thin reed blowing in the night', het stuk van Martin Fondse is het meest eigenwijs: zijn noten lijken alle kanten op te buigen. Eigenlijk is het een zoektocht, waarin het motief steeds anders gemodelleerd terugkomt. Hij zoekt als het ware naar de ideale vorm. Uiteindelijk belandt hij bij een mooi motiefje. Een dun rietje, blazend in de nacht. Zoals de titel aangeeft. Heb je dat idee in de gaten, dan wordt de hele compositie plotseling veel boeiender dan die op het eerste gehoor lijkt. Spannende strijkkwartetmuziek.

Hessel Fluitman

Voor zijn project-cd 'Out!' verzamelde slagwerker Oscar Schulze (1965) een grote groep jonge musici om zich heen. Met hen nam hij onder de bandnaam Damek acht stukken van (hoofdzakelijk) zijn hand op. Allround ritmeman Schulze verdient zijn brood als docent en (sessie)jazzmusicus, maar blijkt ook als producer zijn mannetje te staan. Hij leidde een dozijn collega's langs opwindende muzikale paden, maar liet ook de computer een handje helpen.

Op veel tracks hoor je 'vibes' die afkomstig zijn uit Oscars laptop. De cd ademt een wereldmuzieksfeer dankzij het uitbundig gebruik van (exotische) percussie-instrumenten en doet hier en daar qua stijl denken aan Gare du Nord. Met pure jazz heeft 'Out!' niet zoveel te maken, maar er zitten in alle stukken wel jazzelementen. Het is niet verwonderlijk dat met Schulze aan het stuur de gecompliceerde ritmiek bepalend is voor het totaal-geluid.

Out! is een ontspannen album dat associaties oproept met warme, lome zomermiddagen aan verre kusten en in tropische oerwouden. Je hoort hoog in de bomen tropische vogels krijsen, inboorlingen monotoon communiceren met trommels en momenten in onverstaanbare stamtalen. Maar een volgende moment verblijf je in een angstaanjagende stedelijke omgeving, zoals in het nummer Spooky Shanghai waarin 'Aziaten' naar je roepen. Schulze houdt er op deze aparte cd de spanning lekker in.

Hans Invernizzi

DAMEK

Out!!

Eigen beheer (te koop via iTunes)

Bezetting:

Bert Boeren (tb),
Jan Kooper (ts, ss, fl, g, synth),
Nigel Hitchcock (as), Jurre Hogervorst (b),
Seb Cornelissen (g), Jeroen de Rijk,
Martin Verdonk, Claus Tofft, Arjen Veldman
(perc), Celia Mello (voc),
Frans Völlink, Peter Bergman (bg),
Oscar Schulze (d).

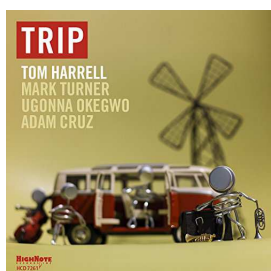
Bekijk Damek in 'Be cool':

<http://bit.ly/1CA308J>

JAZZ OP DE PLAAT

TOM HARRELL

Trip HighNote

Bezetting:

Tom Harrell (tp),
Mark Turner (ts),
Ugonna Okegwo (b),
Adam Cruz (d).

Trompettist Tom Harrell zit al gauw 45 jaar in het vak. In Nederland dook hij in 1979 voor het eerst op bij pianist Rein de Graaff; op zijn elpee 'New York Jazz'. Sindsdien produceert Harrell de ene na de andere cd met eigen werk. Op 'Trip' staan een aantal losse composities en een suite over de Spaanse edelman Don Quichot. Het kwartet dat deze muziek uitvoert, speelt zeer genuanceerd. De muzikanten zijn de rust zelve. In het openingsnummer 'Sunday' treffen ze de landerige sfeer van een zondagmiddag uitstekend. In het daaropvolgende stuk 'Cycle' spelen ze juist op snelheid, maar andermaal heel genuanceerd. Terwijl het volgens linernotes-schrijver en collega-trompettist Dave Douglas, toch een behoorlijk lastig stuk is.

In de zesdelige suite 'Adventures of a quixotic character' heeft Harrell de karakters uit de roman van Cervantes verklankt. De suite werd in opdracht van het Festival van Nieuwe Trompetmuziek geschreven. Daarom zijn de diverse wijzen waarop de trompet in een groep functioneert, dienend, solerend of in samspel, in de stukken verwerkt.

De contrabas van Ugonna Okegwo geeft, zonder te overheersen, een prachtige donkerbruine klank aan het geheel. Juist door de rust in de muziek komt zijn spel goed naar voren. 'Coming home' (track 9) heeft dezelfde sfeer als 'Sunday'. In track 10, 'Coastline', wordt met lange lijnen gespeeld. Ondanks hun snelheid, blijven de musici toch volgbaar. En dat is tekenend voor alle twaalf stukken op deze cd.

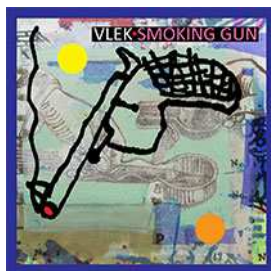
Hessel Fluitman

Tom Harrell live in concert met een kwintet:

<https://www.youtube.com/watch?v=Fq9hSBqMbc8>

VLEK

Smoking Gun Eigen beheer

Bezetting:

Jeroen Doomernik (tp),
Hans Sparla (tb),
Edward Capel (ss, as, akl),
Jacq Palinckx (g),
Bart van Dongen (p, el-p, synth),
Bert Palinckx (b),
Pascal Vermeer (d).

Het debuutalbum van de Brabantse 'supergroep' Vlek was vorig jaar reden tot vrolijkheid. De titel van de tweede cd, 'Smoking Gun', scheidt Quentin Tarantino-achtige verwachtingen. Zo 'trigger happy' als de heren experimentalisten in de jaren tachtig en negentig waren, zo opgewekt en smeugig zijn de stukken die ze nu afleveren.

'We horen op 'Smoking Gun' heerlijk gearrangeerde blazerscollectieven en gierende rockgitaarsolo's'

'Smoking Gun' biedt geen grote verrassingen of veranderingen ten opzichte van het debuut. Of het moet zijn dat het ensemble nog veel beter ingespeeld is en het repertoire nog beter samenhangt. Gelukkig is het procedé van genre-hopping gebleven. We horen heerlijk gearrangeerde blazerscollectieven in de traditie van Vaalbleek (het orkest van de Brabantse improgoeroe Niko Langenhuijsen) naast gierende rockgitaarsolo's. Rietblazer Edward Capel levert met 'Laura' (de bonustrack) een subliem liedje af dat met een tekst erbij zo in de Top-40 zou kunnen. Toetsenist Bart van Dongen tekent onder meer voor 'Vastenavond', een zwalkend blaasorkestje met te veel bier op dat doet denken aan het betere werk van Nino Rota. Van gitarist Jacq Palinckx horen we het melige 'Vlekje en de 7 kristallen bollen' (in de stijl van 'Vrolijk de duisternis in', van de eerste cd), maar ook een stukje geluidenimpro midden in de stijlvolle 6/8-wals van 'Traumwalzer'. Het moet immers niet té publieksbehagend worden.

Herman te Loo

Beluister het album op de website van Vlek Music:

<http://www.vlekmusic.nl/media/>

JAZZ OP DE PLAAT

MENDELBERG/BELL/CARNIAUX/ DUDEK/OETZ/TEGEN

Nunc!

Nemu Records

Bezetting:

Ryan Carniaux (tp),
Gerd Dudek (ts), Misha Mengelberg (p),
Dirk Bell (g), Joscha Oetz (b),
Nils Tegen (d).

Op de meest recente cd van het ICP Orchestra moesten we het al zonder Misha Mengelberg stellen (zie mijn recensie de vorige JF), en 'Nunc!' kon wel eens de laatste opname van de pianist zijn in een ad hoc-samenstelling.

De Duitse gitarist Dirk Bell was begin deze eeuw een student contrapunt in Den Haag bij de door hem bewonderde Nederlander. Ze hielden contact, en op 20 december 2011 was Mengelberg de eregast van een door Bell georganiseerd improvisatieconcert in de Keulse jazzclub The Loft. Bell zocht een aantal gelijkgestemde zielen bij elkaar die elkaar vooral kennen van de Keulse groep gRoBA. Behalve saxofonist Gerd Dudek zijn het bij ons weinig bekende namen en blijkens deze opname is dat onterecht. Er wordt fijnzinnig muziek gemaakt, elegant en met ruimte voor ieders bijdrage aan het geheel. Vooral de Amerikaanse trompettist Ryan Carniaux maakt indruk met een kneedbare toon en een fraai, nooit opdringerig melodiegevoel. In een zo toeschietelijke omgeving komt ook de lyriek van de oude Mengelberg goed tot zijn recht. We horen hem af en toe flarden van net niet te herkennen standards spelen, akkoorden aftasten en kleine interpuncties plaatsen bij het groepsgesprek. De enige die in het geheel wat uit de toon valt, is Dudek, die met zijn gespierde post-Coltrane-exercities weinig spannends aan de gang van zaken toevoegt.

Herman te Loo

Misha Mengelberg at the Loft:

<https://www.youtube.com/watch?v=Z1Pfad2TSbQ>

MEDESKI SCOFIELD MARTIN WOOD

Juice

OKeH

Bezetting:

John Medeski (hammond B3),
John Scofield (g),
Chris Wood (b),
Billy Martin (d).

De samenwerking tussen John Scofield en het orgeltrio Medeski Martin & Wood stamt uit 1997, toen de gitarist de drie toen nog jonge honden uitnodigde voor zijn succesvolle cd 'A Go Go'. In 2006 trokken ze de banden weer aan en nu hebben ze dan opnieuw samen een cd uitgebracht, getiteld 'Juice'. Het moest een lekker groovende plaat worden, met dansbare muziek, zo was het voornemen. Zeker bij de eerste helft van de cd, gevuld met uitstekend te verteren boogaloo's, swing en verend gitaar- en hammondspel, blijf je niet stilzitten. De combinatie van het hammondorgel van John Medeski en de bijtende gitaar van John Scofield is ontspannen, feestelijk en swingend.

'De eerste helft van de cd is gevuld met uitstekend te verteren boogaloo's, swing en verend gitaar- en hammondspel'

Aan het eind van het album komen nog enkele pop-standards langs: 'Light my fire' van The Doors, het als wat plichtmatige reggae uitgevoerde 'Sunshine of your love' van Cream, en 'The times they are a-changin'' als ballad. Ja, van Bob Dylan anno 1964. Daarvan stelt vooral de bijna elf minuten lange uitvoering van de Cream-original teleur. Van die oorspronkelijk emotionele hit uit 1967 blijft weinig meer over. Scofield had wel wat beter naar Eric Clapton (de gitarist van Cream) mogen luisteren. De reggae-saus is uitermate waterig. 'Light my fire' wordt wel in de geest van het nummer uitgevoerd en het afsluitende 'The times they are a-changin'' is mooi, al is de gebetenheid van Dylan ver te zoeken. Zonder de tweede helft zou je met 'Juice' een uitstekende cd in handen hebben.

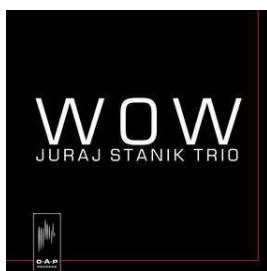
Hessel Fluitman

Het nummer 'Sham time' live:

<https://www.youtube.com/watch?v=zdj9kdpghEQ>

JURAJ STANIK TRIO**Wow**

OAP Records

Bezetting:

Juraj Stanik (p),
Frans van der Hoeven (b),
Joost van Schaik (d).

1000+1

feat. Eugene Chadbourne

Butterfly Garden

El Negocito records

Bezetting:

Bart Maris (tp),
Jan Klare (as, fl),
Wilbert de Jooede (b),
Michael Vatcher (d),
+
Eugene Chadbourne (fretless banjo, g).

JAZZ OP DE PLAAT

Pianist/componist Juraj Stanik excelleert in frasering. Hij weet op uitmuntende wijze te articuleren, is in staat om het verhaal te vertellen en neemt de luisteraar daarin mee. Overigens geldt dat niet minder voor zijn compagnons, Frans van der Hoeven op contrabas en Joost van Schaik op drums. Hun techniek en virtuositeit zijn indrukwekkend, wat het best tot uitdrukking komt in hun dynamiek en accentuering. Het is zeer de moeite waard om eens extra te letten op hoe bas en drums de piano complementeren, maar ook vernuftig tegenspel bieden met kleine geraffineerde accenten. Kortom een trio dat goed op dreef is.

'Wow' is het eerste album dat Juraj Stanik als bandleider voor OAP Records heeft gemaakt. Stanik heeft een lange staat van dienst in verschillende bands en leverde tal van bijdragen aan plaatopnames. Staniks spel heeft iets onbevengens, alsof hij rondkijkt in een grote tuin en voortdurend nieuwe kleuren ontdekt, soms verborgen in de schaduw, dan weer monter en fris in het volle licht. Hij brengt op een heerlijke manier die verschillen in karakter en het uiteenlopen in temperament samen in een fraai gebalanceerd geheel. Stanik creëert een wereld van verbeelding. 'Wow' is mooi gemaakt, met zorg en met plezier. Dat hoor je eraan af.

Frank Huser**Juraj Stanik in concert (2012, Amstelveen):**

<https://www.youtube.com/watch?v=X1Z0DfEpRGY>

Het internationale kwartet 1000 is tien jaar actief in de impro-scene. En daarom heeft het een jubileum-cd opgenomen, waarop gastgitarist Eugene Chadbourne centraal staat. 'n Prettige weirdo. Voor 'Butterfly Garden' heeft hij acht composities gemaakt, die stuk voor stuk de naam van een vlinder dragen. Om maar met de deur in huis te vallen: sommige vlinders moeten wel overdonderend luid en agressief zijn. Het enthousiaste geluid dat de musici tevoorschijn toveren, lijkt te stoeien op grote, niets ontziende vleugelaars, die je zomaar kunnen platwalsen.

'In de 'Butterfly Garden' van Eugene Chadbourne vliegen overdonderend luide en agressieve vlinders'

De 'California dogface' is een snel bewegende vlieger. De vijf heren maken van het stuk met die titel daarom een fantastische, collectief rockende improvisatie die er niet om liegt. De 'Regal frittery' is een echte Amerikaanse prairievlinder en 'dus' bespeelt Eugene Chadbourne zijn fretloze banjo in het nummer. Te oordelen naar het banjospel vliegt deze vlinder als een streep. Als de kwartetleden zich gaan roeren doen zij een poging de vlucht met hun groepsimprovisatie te beïnvloeden, maar Chadbourne blijft 'recht in de leer' en laat zich niet afleiden. Zijn spel doet me hier trouwens sterk denken aan het banjospelen, zoals wijlen Pete Seeger dat wel placht te doen.

De muzikanten kunnen goed overweg met het materiaal van Chadbourne. Het afgemeten slagwerk van Michael Vatcher past daarin uitstekend. Bassist Wilbert de Jooede leeft zich volop uit en ook de blazers ontwikkelen tal van ideeën. De banjo of gitaar van de componist mengen uitstekend in het geheel. Mister Chadbourne heeft daar goed over nagedacht.

Hessel Fluitman**Bekijk dit gezelschap tijdens de ZomerJazzFietstour 2014:**

<https://www.youtube.com/watch?v=r8K1r3y-xVA>

JAZZ OP DE PLAAT

MARC RIBOT TRIO Live At The Village Vanguard Pi Records

Bezetting:

Marc Ribot (g),
Henry Grimes (b),
Chad Taylor (d).

Beluister hier een track van de cd:

<http://bit.ly/1tf6GJL>

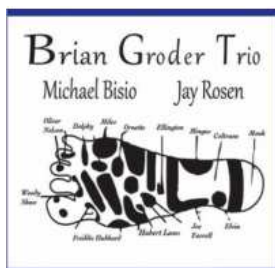
Hoe vaak komt het voor dat je na tien seconden al weet dat dit het is? Dat je zo'n zeldzaam vijfsterren album in handen hebt. Heftig is nog een eufemisme voor deze cd waar de vonken zo vanaf vliegen dat je er al snel van overtuigd bent dat je zelf op zo'n ongelukkig stoeltje in die veel te kleine Village Vanguard zit. Deze New Yorkse jazzclub, die al het tehuis was van vele hoogtepunten uit de jazzgeschiedenis, heeft met deze cd zichzelf overtroffen. Of beter eigenlijk, Marc Ribot en zijn trio hebben van de Vanguard een overkokende club gemaakt.

Ribot is onvoorspelbaar en onovertroffen. Taylor past daar wonderwel bij en ramt met hetzelfde idiote hoge energieniveau op zijn drumset. Zeker zo mooi is het rauwe onaffe spel van Grimes, een jazz-zwerver die er al bij was toen Coltrane en Ayler vijfenveertig jaar geleden zelf in de Vanguard stonden en die de rafelranden van de muziek met zijn oerkracht een extra accent geeft.

De set opent met 'Dearly beloved' van John Coltrane. Nog even hoor je iemand 'ssst!!' slissen als het begint, maar zonder veel omhalen gaat al snel de turbo erop en joelt de hele zaal mee. 'The wizard' van Alber Ayler is van hetzelfde recept, en na een bluegrass-achtig begin gaat het plankgas erop. En dan gebeurt er iets wat je niet verwacht. Ribot zet de gospel 'Old man river' in, zacht, rustig subtiel maar met een onderhuidse spanning die niet onderdoet voor de voorgaande explosies, om daarna Aylers 'Bells' in te zetten waarin hij deze legendarische compositie (indertijd op een eenzijdig doorzichtige elpee uitgebracht) in zijn volle lengte van twintig minuten uitdiept, en waarin een merkwaardig stukje Schotse muziek overgaat in een vrije improvisatie. Verder gaat de onvoorspelbare Ribot al even onverwachts met 'I'm confessing (that I love you)', een van de lulligste standards die ik ken, aan de haal en geeft hij die met Taylor en Grimes een volledige wasbeurt. De cd eindigt met Coltrane's 'Sun ship', opnieuw een wonder van creativiteit, energie en samenhang. Wat moet hier verder van worden gezegd? De beste jazzplaat sinds tijden.

Tom Beetz

BRIAN GRODER Reflexology Latham Records

Bezetting:

Brian Groder (tp, bu),
Michael Bisio (b),
Jay Rosen (d).

Beluister hier een track van de cd:

<http://youtu.be/ylyLRsc0JcA>

De titel van dit nieuwe album van trompettist Brian Groder, 'Reflexology', klinkt als de naam van een Charlie Parker-stuk. In het duo dat hij met bassist Michael Bisio al geruime tijd had, was de muziek uit de bebopperiode dan ook een referentiekader. Muziekkeuze en bezetting van het duo waren immers geïnspireerd door een plaat van saxofonist Archie Shepp en bassist Niels Henning Ørsted Pedersen met Parker-interpretaties: 'Looking At Bird'. Met slagwerker Jay Rosen aan boord hebben ze hun muzikale wereld nu op plaat vastgelegd en daar mogen we blij om zijn. Groder is een fijne trompettist voor wie muzikale expressie van groter belang is dan virtuositeit. Hij kent zijn instrument weliswaar van binnen en van buiten, maar kneedt er vooral melodisch sterke verhaallijnen mee. Bisio en Rosen behoren niet voor niets tot de top op hun instrument in het New Yorkse, en zijn al even wars van effectbejag als de man die ze voor de opname uitnodigde. In acht composities van de nominale leider en 'Haiti-B' van Groders leermeesteres Joanne Brackeen (met een superieure basgroove) laat dit collectieve trio van 'musicians' musicians' horen dat ze beschikken over een diepe kennis van de jazzgeschiedenis en de muzikaliteit om daar hun inspiratie aan toe te voegen.

Herman te Loo

GATO LIBRE
DuDu
Libra Records

Bezetting:

Natsuki Tamura (tp),
 Yasuko Kaneko (tb),
 Satoko Fuji (acc),
 Kazuhiko Tsumura (g).

JAZZ OP DE PLAAT

Twee jaar geleden verscheen het laatste album van het Japanse kwartet Gato Libre in de oude bezetting. Bassist Norikatsu Koreyasu overleed een paar weken na de opnamen van de cd 'Forever'. De leider, trompettist Natsuki Tamura, besloot om niet op zoek te gaan naar een nieuwe bassist, maar om Gato Libre als trio voort te zetten en met wisselende gastmuzikanten te werken. Met tromboniste Yasuko Kaneko klikte het echter zo goed dat zij nu het kwartet definitief compleet maakt. Voor de composities die Tamura voor de groep schrijft, maakt dit natuurlijk een enorm verschil, maar voor de intentie van het muziek maken niet. Ook op 'DuDu' levert de wonderlijke bezetting (trompet, trombone, accordeon en akoestische gitaar) al even wonderlijke muziek. Een label is er niet te plakken op het mengsel dat elementen vertoont van klassieke kamermuziek, (Europese) volksmuziek en jazz. Tamura is een meester in het neerzetten van sfeertekeningen (een titel als 'Rainy day' zegt veel in dit verband) en het bijzondere palet biedt hem daartoe alle mogelijkheden. Soms zijn er slechts duo's te horen of zet één enkel instrument de hoekstenen van een compositie uit. Er klinken van tijd tot tijd experimentele klanken (vooral van de blazers), maar nooit als experiment an sich, altijd voor de expressie. Wat overheerst is de melancholie die in de accordeon een natuurlijk pleitbezorger vindt.

Herman te Loo

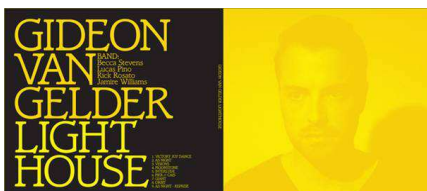
Maak hier kennis met Gato Libre:

<https://www.youtube.com/watch?v=pHTB3V903yQ>

GIDEON VAN GELDER
Lighthouse

Rosen Records

(<http://www.gideonvangelder.com>)

Bezetting:

Gideon van Gelder (p),
 Rick Rosato (b),
 Lucas Pino (ts, bkl),
 Becca Stevens (voc),
 Jamire Williams (d).

Pianist Gideon van Gelder (1983) is een avonturier. En een ijverig mens, want hij is inmiddels afgestudeerd psychiater. Zijn tweede cd 'Lighthouse', de opvolger van eersteling 'Perpetual', is een rusteloze verkenningstocht naar hoe genres als hiphop, gospel, latin, pop, elektronica en – gelukkig – ook jazz met elkaar te vermengen. Het is goed dat het album, met negen eigen composities van de toetsenist, enkele serene stukken met een kabbelend tempo bevat want anders zou het wel een heel nerveus product zijn geworden.

'Lighthouse' is brutaal en volledig van deze tijd'

Dit is typische jongehondenjazz, met name door de inbreng van nieuwe aanwinst drummer Jamire Williams, een Amerikaan die barst van de energie. Bassist Rick Rosato en tenorist en basklarinetist Lucas Pino zijn ook enthousiast in de weer; Becca Stevens zingt alleen woordeloze maar fraaie vocalises. De drijvende kracht is Gideon van Gelder zelf. Hij laat horen te zijn gerijpt tot een veelzijdige pianist die een fors touché niet schuwt maar ook teder met zijn toetsen kan communiceren.

Net als zijn broer Ben, de talentvolle altist, timmert Gideon stevig aan de weg. Dat resulteerde al in samenwerkingen met alt-saxofonist Benjamin Herman, zanger José James, trompettist Takya Kuroda, elektroniekunstenaar Jamezoo en vocaliste Lilian Vieira. Met hen bewandelde Van Gelder zeer verschillende paden en al die exploraties hoor je terug op 'Lighthouse'. Een plaat met allesbehalve easy listening, maar wel een geslaagde poging tot vernieuwing: brutaal en volledig van deze tijd. En met een fundament van traditionele jazzroots.

Hans Invernizzi

Beluister de track 'Victor joy dance':

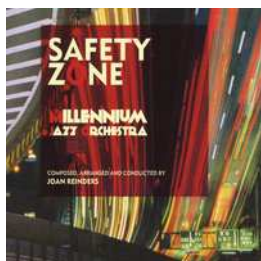
<https://www.youtube.com/watch?v=sVFAFMZMBIU>

MILLENNIUM JAZZ ORCHESTRA

Safety Zone

Eigen beheer

(<http://www.millenniumjazzorchestra.nl/>)

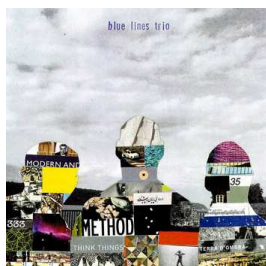
Bezetting:

Gerlo Hesselink, Gerard Grobben, Volker Winck, Martin van der Horst, Job Helmers (sax), Rini Swinkels, Sander Zweerink, Peter van Soest, Bert Fransen, Herman Nijkamp, Jan Willem te Kieft (tp), Vincent Veneman, Henri Gerrits, Jochen Niehaves, Hans Schippers (tb), Dick Balthaus (p), Bart Tarensken (b), Felix Schlarmann (d).

BLUE LINES TRIO

Blue Lines Trio

Casco Records

Bezetting:

Michiel Scheen (p),
Raoul van der Weide (b, kraakdoos,
objecten),
George Hadow (d).

JAZZ OP DE PLAAT

Elke noot van het Millennium Jazz Orchestra (MJO) is er een van orkestleider, componist en arrangeur Joan Reinders. Sinds 1985 drukt deze rasmusicus uit Hardenberg, met volledige instemming en medewerking van zijn bigband, een persoonlijk stempel op de stukken die MJO ten gehore brengt. In de jaren zeventig startte MJO als amateur-bigband in Barchem. MJO is heden ten dage een orkest waarin professionals voor hun plezier gecompliceerde, experimentele jazz vertolken.

Op de laatste cd 'Safety Zone' gaat Reinders in het experimenteren verder dan ooit. Hij vraagt het uiterste van de techniek en het vermogen tot samen optrekken van de muzikanten. Die stijgen boven zichzelf uit met geïnspireerde solo's, 'battles' tussen de blazerssecties en feilloze samenwerking tussen die secties en de mannen van het ritme.

De grote bandleiders van weleer hoor je in de verte nog wel in vieren meeklappen, maar verder is het album helemaal van deze tijd. Reinders laat de mannen van MJO niet 'freaken'. Je bespeurt echter in elk stuk de geest van de hedendaagse geïmproviseerde jazz, met sporen van bebop. 'Safety Zone' bevat ook luistermuziek, geënt op het werk van Count Basie en Thad Jones en met klassieke invloeden. Gevleugelde woorden van Reinders zijn: "Je kunt horen dat ik van Mahler houd", en dat klopt als een bus.

Hans Invernizzi

Bekijk het orkest in het titelnummer 'Safety zone':

<https://www.youtube.com/watch?v=8wRT2UfLAWU>

Bassist Raoul van der Weide heeft een goed oor voor het opzoeken van eigenzinnige pianisten. De bekendste uit het rijtje is natuurlijk Guus Janssen, maar naast Frank van Bommel (As If Trio) rijgt hij nu ook Michiel Scheen aan zijn ketting. En net als Van Bommel is Scheen zo'n muzikant die op onverklaarbare wijze nooit een heel grote naam heeft gekregen. Af en toe duikt hij op met een nieuwe groep, maar verder dan de status van 'musician's musician' lijkt hij niet te komen. Dat is op zich mooi, maar de kachel kan er niet van roken.

'Ik gun het Blue Lines Trio de doorbraak hiermee zeker. Het is een cd vol met muziek voor fijnproevers'

'Blue Lines Trio', het debuutalbum van het Blue Lines Trio (met de jonge Engelse drummer George Hadow als subtiele nummer drie) zal bij het grote publiek opnieuw geen deuk achterlaten. Desalniettemin staat de cd vol met fijnproeversmuziek. Naast een aantal composities van Scheen en één van Van der Weide bevat de plaat vijf improvisaties (die slechts een nummer hebben meegekregen) en twee stukken van Paul Termos. Scheen en Van der Weide zijn beiden pleitbezorgers van het compositorisch oeuvre van de in 2003 overleden saxofonist en componist. Terecht, zo blijkt uit het Misha Mengelberg-achtige 'Kop op' en de smeùige souljazz-pastiche 'Dark Goeree'. De stukken passen het trio als een handschoen en sluiten naadloos aan op de composities van Scheen, die met het Leo Cuypers-achtige 'Solid' en de prachtige ballad 'Sigh' overtuigende proeven van bekwaamheid aflevert. Ik gun het Blue Lines Trio de doorbraak hiermee zeker.

Herman te Loo

Hier speelt de groep 'Solid', live in het Bimhuis:

<http://youtu.be/ble6ZbK2E7U>

ERNST GLERUM/URI CAINE
Sentimental Mood
 Favorite Records

Bezetting:

Ernst Glerum (b),
 Uri Caine (p).

ERIK HONORÉ
Heliographs
 Hubro Records

Bezetting:

Erik Honoré (samples, synth, synth bass, rhythm programming, field recording),
 Sidsel Endresen (voc op 1, 3, 8),
 Ingar Zach (perc op 2, 3, 6, 7, 8),
 Jan Bang (samples op 1, 4, rhythm programming on 4),
 Eivind Aarset (g op 4, 7, 9),
 Jeffrey Bruinsma (v op 5),
 Arve Henriksen (tp op 7).

JAZZ OP DE PLAAT

Op straat wordt de contrabas van Ernst Glerum door voorbijgangers vaak 'een grote viool' genoemd. Dat was het uitgangspunt voor het maken van de cd 'Sentimental Mood'. Al strijkend zet Glerum de thema's neer van een vijftal jazzklassiekers, waarvan Thelonious Monks 'Evidence' (1948) de jongste is. Samen met de Amerikaanse pianist Uri Caine is het er Glerum niet om te doen wervelende nieuwe interpretaties van de composities te geven of zich te buiten te gaan aan krankzinnige solo's, maar zich te storten op de schoonheid van de klank.

'Ernst Glerum slaagt met vlag en wimpel: geen lege virtuositeit, maar simpele ontroering'

En met zijn majestueuze toon slaagt Glerum daar met vlag en wimpel in. Geen lege virtuositeit, maar simpele ontroering. Alhoewel, is het wel zo simpel om ontroering op te wekken? Het getuigt van de rijpheid van een musicus als hij daarin slaagt zonder een beroep te doen op goedkope middelen, maar door van binnen uit zijn ziel zijn verhaal te doen. Wie luistert naar 'I surrender, dear' begrijpt hoe gevoelig deze topinstrumentalist in elkaar zit. Caine is vooral dienend aanwezig, want Glerum zelf is de held van deze subliem opgenomen cd. Wel heel erg jammer dat we na ruim twintig minuten als luisteraar alweer afscheid moeten nemen van dit duo.

Herman te Loo

Beluister hier de openingstrack, 'Black & tan fantasy':
<http://www.ernstglerum.nl/Favorite.html>

De Noorse auteur, producer, musicus en geluidstechnicus Erik Honoré is bij veel hedendaagse Noorse jazzproducties betrokken. Met 'Heliographs' heeft hij zijn eerste solowerk gepubliceerd. Een heliograaf (lett. zonneschrijver) is een werktuig waarmee men met behulp van spiegels het licht van de zon in een bepaalde richting kan sturen en daarmee bijvoorbeeld signalen over lange afstand kan zenden. 'Heliographs' is als een nauwelijks te definiëren fascinerend betoverende reis langs klanklandschappen gevormd door een aaneenschakeling van geluiden en ritmes eindigend in een pastoraal klinkende hymne.

'Heliographs' is een fascinerend betoverende reis langs klanklandschappen'

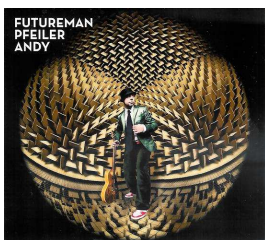
Sensibel, poëtisch, schemerig. Gecomponeerd en geconstrueerd in laag op laag om vervolgens weer uiteen te vallen in traag verdampende druppels van geluid. Een gevoel van weemoed, maar ook van breekbare intimiteit. Donker diffuus getint door de klanken van een sonore bassynthesizer, teer oplichtend in de fragiele stem van Sidsel Endresen en het geluid van bellen. 'Heliographs' doet denken aan de onontdekte diepten in de oceanen, met een ballet van nog ongekend leven, waar licht nauwelijks doordringt en het diepe donker zich langzaam ontsluit terwijl het behoedzaam de geheimen prijsgeeft door bedachtzaam gestuurd zonlicht.

Frank Huser

Beluister fragmenten van 'Heliographs':
<https://soundcloud.com/erik-honor/excerpts-from-heliographs>

Volg het jazznieuws op
<https://www.facebook.com/Jazzflits>

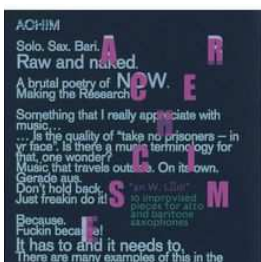
ANDY PFEILER
Futureman
 Skip Records

Bezetting o.a:

Andy Pfeiler (voc, electronica, g) met onder andere Tobias Gabrielson (b), Petter Bergander (org, p), Ingela Olson, Per Ekdahl en Valter Kinbom (perc), Britta Bergström en Anders von Hofsten (voc).

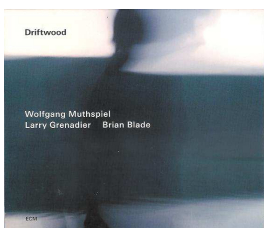
ACHIM ESCHER
An W. Lüdi
 Veto Records

Bezetting:

Achim Escher (as, bars).

WOLFGANG MUTHSPIEL
Driftwood
 ECM

Bezetting:

Wolfgang Muthspiel (g), Larry Grenadier (b), Brian Blade (d).

JAZZ OP DE PLAAT KORT

'Futureman' is het vierde album van de Zweedse gitarist, componist, arrangeur en zanger Andy Pfeiler. Als bandlid van The Nils Landgren Funk Unit heeft hij binnen het funkgebeuren al een naam opgebouwd. Zijn muziek is van het soort waarmee het North Sea Jazzfestival zijn publiek naar binnen haalt: soul, retro-futuristic funk, en R&B. Pfeiler is de singer-songwriter die het publiek van zijn eigen generatie aanspreekt, met dansbare muziek en enkele rustpunten zoals 'Everybody', waarin hij zijn bewondering voor de klassieke soul van Marvin Gaye belijdt. Het titelnummer is een fijne jam van een vrij groot aantal musici, elektronica en achtergrondzangers waarin Pfeiler er geen twijfel over laat bestaan dat hij een begenadigd componist is die zijn muziek buiten de gebaande wegen houdt en er een onbedaarlijke swing aan kan geven. Het vervolg doet daar niet voor onder, ook al door de goede en verstaanbare teksten waarin hij zijn maatschappelijke betrokkenheid toont. Pfeiler begeeft zich op het snijvlak van improvisatie en pop en zal daarmee meer jongeren dan verstokte jazzo's aanspreken. Die moeten het maar doen met een enkele korte, maar echte jazz fluit- of trombonesolo.

Tom Beetz

Saxofonist Werner Lüdi (1936-2000) is bij ons niet zo bekend, maar in de jaren zestig en zeventig was hij het Zwitserse antwoord op Peter Brötzmann als ultiem freejazzbeest. Landgenoot Achim Escher draagt zijn eerste soloalbum op aan zijn legendarische voorganger, en dat zegt iets. Toch is het niet alleen oerkeren wat de klok slaat, al zijn die in ruime mate voorhanden. Escher stelde 'An W. Lüdi' samen uit tien solo's op alt- en (vooral) baritonsaxofoon, die allemaal andere aspecten van het solo spel belichten. Zoals zoveel van zijn collega's kiest hij voor experimentele technieken zoals 'slap tongue', multiphonics, alternatieve grepen, enzovoorts. Een enkele keer belandt hij in het gebied van Evan Parker, met repeterende motiefjes, maar het is hem toch meer te doen om de pure klank. 'Raw and naked,' zoals hoestekstschrijver Mats Gustafsson het terecht noemt.

Herman te Loo

Bekijk een video over de plaat: <http://bit.ly/1xexmNR>

Voor zijn ECM-debuut heeft de Oostenrijkse gitarist Wolfgang Muthspiel zich helemaal gevoegd naar de sfeer die dit label uitstraalt. Op 'Driftwood' horen we dan ook gevoelige klanklandenschappen, die worden ondergedompeld in subtiliteit. Bassist Larry Grenadier (van Brad Mehldau) en Brian Blade (van Wayne Shorter), beiden toch heftige muzikanten, laten zich van hun zachtste kant horen: Grenadier die een diepbruine houtkleur aanbrengt en Blade die de bekkens beroert alsof het zijn moeder is.

Muthspiel improviseert afwisselend op akoestische gitaar in Spaans getinte composities, en elektrisch in vette contemplatieve composities. Vooral in deze elektrische nummers wordt soms de indruk gewekt dat Muthspiel het zou willen uitschreeuwen maar zich voor ECM- producer Manfred Eicher inhoudt. Dat is jammer want hoe mooi ook, nergens gaat Muthspiel loos of laat hij zich door zijn eigen muziek meeslepen. Het is muziek voor gedimd licht, keuvelend en mooi. 'Driftwood' is geen uitnodiging om te dansen, maar om uitgestrekt op de bank bij weg te dromen.

Tom Beetz

JAZZ OP DE PLANKEN

TRÆBEN

Bezetting:

Jens Larsen (g),
Søren Ballegaard (ts),
Olaf Meijer (b),
Haye Jellema (d).

Datum en plaats:

19 september 2014,
LantarenVenster,
Rotterdam.

De aandacht van het publiek en de intensiteit in het spel van Træben vormden elkaars gelijke. De composities vragen ook om die opstelling. Hoewel het werk zeker toegankelijk is hoor je bij aandachtig luisteren dat er veel gebeurt. Al is dat op de plaat ook al het geval, live wordt dat nog meer uitvergroot, muzikaal en gevoelsmatig. Het construeren en deconstrueren van thema's is een even boeiend als intens proces en dat vraagt om een aandachtig luisteren. In de vrijwel volledig gevulde sfeervolle zaal van het Rotterdamse film- en muziektheater LantarenVenster presenteerde het kwartet van Træben hun nieuwe cd 'Looking At The Storm'. Aanvankelijk leek er een zekere spanning te zijn bij de musici, of het was de hoge concentratie waardoor het contact met het publiek wat meer afstand leek te tonen dan na enkele nummers toen het zichtbaar meer ontspannen oogde.

'Fraaie melodische jazz met een aanstekelijk ruw randje'

De band speelde hecht en was duidelijk bekend met het materiaal. Meijer op contrabas en Jellema op drums gaven het spel een even solide als speelse basis. Hun spel is dynamisch, lichtvoetig, subtiel en stevig. Ze creëren niet alleen een duidelijke basis, maar weten ook door geraffineerde accenten de composities kleur te geven. Larsen op gitaar en Ballegaard op tenorsax hebben datzelfde fijnzinnige in hun spel. Hun soli zijn mooi verweven in de composities. Anders dan op eerder werk is 'Looking At The Storm' ruwer, minder gepolijst, in zekere zin expressiever, wat vooral bij een live vertolking goed tot zijn recht komt. Fraaie melodische jazz met een aanstekelijk ruw randje.

Frank Huser

Bassist Olaf Meijer. (Foto: Joke Schot)

Saxofonist Søren Ballegaard. (Foto: Joke Schot)

JAZZ OP DE PLANKEN

ZOMERJAZZFIETSTOUR (ZJFT)

Datum en plaats:

29 augustus 2014,
Platform Theater, Groningen (proloog),
30 augustus 2014,
Reitdiepdal, Groningen.

(In Jazzflits 223 deed Tom Beetz verslag van zijn ZomerJazzFietsTour)

proloog 29 augustus

Terug naar de vervlogen tijden van de protestsong leek het wel. **Maggie Nicols** startte in de proloog van de 28ste ZomerJazzFietsTour met een nummer dat volop refereerde aan de tijden van Bob Dylan en Woodstock. 'The times they are a changing' vulde de zaal van het Platform Theater op 29 augustus. Het publiek genoot van de nostalgie. Enigszins verbazend was het toen Nicols daarnaast ook haar voorliefde voor tapdance liet zien.

De uit Brooklyn afkomstige formatie **Xalam** sloot de proloog af met interessante jazzy improvisaties op Indiase en Afrikaanse melodieën. Het trio van rietblazer **Matt Darriau**, ud-speler **Brandon Terzic** en percussionist **Matt Kilmer** zocht het vooral in de eenheid. Dat lukte uitstekend en ze klonken mooi als één geheel. Soms leek ud-speler Brandon Terzic het keurslijf van het trio te willen ontspringen in explosieve solo's. Toch klonk het geheel ingetogen en zelfs op sommige momenten ingehouden. Misschien waren de mannen nog wat onder de indruk van de expressie van Maggie Nicols.

[...vervolg op de volgende pagina](#)

Rietblazer Matt Darriau tijdens de proloog.
(Foto: Willem Schwertmann)

In de rij voor de proloog van de ZomerJazzFietsTour 2014.
(Foto: Willem Schwertmann)

JAZZ OP DE PLANKEN

fietstocht 30 augustus

Die terughoudendheid was de volgende dag geheel verdwenen: in de schuur van Hans in Feerwerd speelde het Matt Darriau trio vrijer en vooral levendiger.

Het Horizon Trio bracht in de Fabriek in Aduard een mix van jazz en wereldmuziek. Uit de uitvoerige aankondigingen van klarinettist Steven Kamperman bleek een obsessie voor katten en slapen. In de nummers zag het publiek die obsessie gelukkig niet terug.

Het hoogtepunt van de Tour vond plaats in de schuur van Huizenga in Den Ham. Huizenga is inmiddels een begrip op het festival: altijd goed voor bijzondere concerten. Loeiende en blatende muzikale improvisaties van zijn veestapel zijn er gebruikelijk. Wie herinnert zich niet de intieme duetten tussen Ericka Stucky en Bertha 24. Dit jaar was anders: **Anton Goudsmit, Arno Bakker en Gerri Jäger** waren als eerste in staat om de koeien en schapen sprakeloos achter zich te laten. Het trio nam het publiek mee op een wilde rit van energieke muzikale explosies, die een balans zocht tussen jazz, funk en blues met zo af en toe een vleugje punkrock. En al beloofden de heren geen koeien na te doen, sousafonist Arno Bakker kon dat aan het einde van het concert toch niet laten. Schitterend concert.

Jan Klare's 1000 kwartet hield de aandacht in Feerwerd vast met mooie composities. Trompettist Bert Maris klonk erg goed en het geheel werd uitstekend begeleid door de alleskunnners onder de Nederlandse ritmesecties: Michael Vatcher en Wilbert de Joode. De ZomerJazzFietsTour zoekt elk jaar weer nieuwe richtingen. Dit jaar zocht men het ook in de relatie literatuur en muziek. Eerlijk gezegd was de 28ste Tour ook zonder literair geweld geweldig. We zijn nu al benieuwd naar het programma van volgend jaar.

Bart Hollebrandse

Van Anton Goudsmit hadden de koeien in Den Ham niet terug. (Foto: Willem Schwertmann)

Saxofonist Jan Klare en trompettist Bert Maris. (Foto: Willem Schwertmann)

Gerri Jäger speelde met Anton Goudsmit en Arno Bakker. (Foto: Willem Schwertmann)

JAZZ OP DE PLANKEN **BEELDVERSLAG**

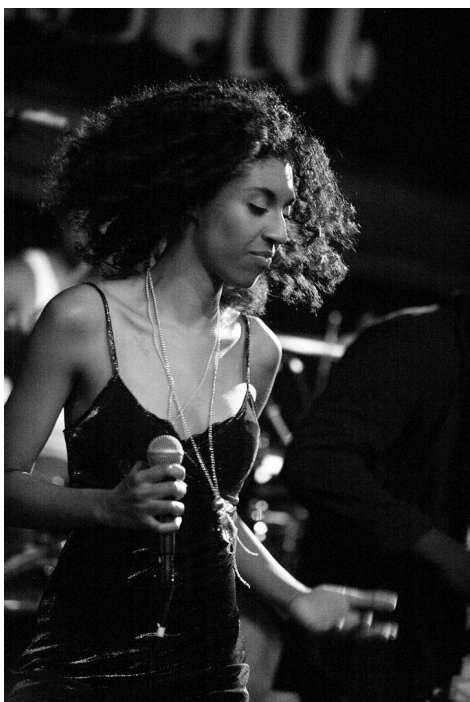
RE:FRESHED ORCHESTRA

Bezetting:

Furlan Felter (voc, keyb),
Pink Oculus, Poliana Vieira, Bundy Styx
(voc), Alexander van Popta (keyb),
DJ Frankadelic (turntables),
Maite Neri (fl), Floris Windey (tp),
Alessandro Russo (ts), Efe Erdem (tb),
Pauline Koning, Yannick Hiwatt (vi),
Marien Okkerse (cello), Roy Beukers (g),
Ricardo Lekatompessy (b),
Rick van Wort (d).

Datum en plaats:

26 september 2014,
Grounds, Rotterdam.

Poliana Vieira. (Foto: Joke Schot)

Op 26 september presenteerde het Re:Freshed Orchestra in Grounds Rotterdam opnamen voor een nieuw album. De bijeenkomst was in de eerste plaats bedoeld voor alle geldschieters die via de website 'Voor de Kunst' een bijdrage aan de totstandkoming hadden geleverd, maar ook 'gewone' fans waren welkom. Tijdens de presentatie gaven bandleiders Alexander van Popta en Furlan Felter informatie over het ontstaan van de tracks. Ook beantwoordden zij vragen van de aanwezigen. Na de luistersessie volgde een concert. Ze speelden stukken uit 'tribute'-concerten die de band de afgelopen jaren in Grounds gaf. Re:Freshed Orchestra bestaat uit ex-studenten van Codarts en muzikanten uit verschillende Nederlandse formaties.

Vlnr: Alexander van Popta en Furlan Felter.
(Foto: Joke Schot)

Vlnr: Pink Oculus, Furlan Felter en Poliana Vieira.
(Foto: Joke Schot)

Vlnr: Furlan Felter, Bundy Styx, Poliana Vieira.
(Foto: Joke Schot)

NEW YORK CALLING

EEN NIEUW ALBUM OPNEMEN

Roos Plaatsman is zangeres en woont in New York. In Jazzflits doet ze verslag van haar muzikantenbestaan daar.

Op mijn achttiende nam ik mijn eerste cd op met de band ROOS. De opnames waren in de analoge studio/huiskamer van een vriend in Oude Pekela. Ons complete repertoire besloeg negen liedjes, precies genoeg voor een album vonden wij. Tijdens de opnames schreven de gitarist en ik nog een tiende nummer dat we meteen maar hebben opgenomen.

Als je de cd beluistert hoor je af en toe een vrachtauto voorbij rijden of een deur kraken en vlak voor de opnames werd ik snotverkouden, je hoort me nog net niet mijn neus ophalen.

Toen we de tweede cd opnamen, anderhalf jaar later, waren we beter voorbereid. De liedjes stonden als een huis, waren gearrangeerd voor blazers en we hadden gerepeteerd. Toch verzon ik de achtergrondkoortjes ter plekke en schreven we tussendoor gauw wat melodielijnen voor de strijkers die de volgende dag op de stoep zouden staan. Dit keer namen we digitaal op in de studio van het Prins Claus Conservatorium, maar liefst tien dagen lang. Ook nu werd de spanning me te veel en een dag voor de opnames kreeg ik een fikse verkoudheid die duidelijk terug te horen is.

Nu ik de komende drie jaar weer in New York kan vertoeven, heb ik het plan om een nieuw album op te nemen. Mijn eerste eigen cd, helemaal door mezelf geschreven, gearrangeerd, gezongen en gefinancierd...

En dit keer moet het natuurlijk beter, wat zeg ik, het moet perfect. Ik heb nu niet tien dagen de tijd om alle liedjes rustig bij te schaven want de studio alleen kost al 1.500 dollar per dag!

Dat betekent dus geen nummers meer schrijven op het laatste moment, de arrangementen van tevoren klaar hebben, elk nummer moet er binnen drie takes op staan en ik moet vooral niet verkouden worden.

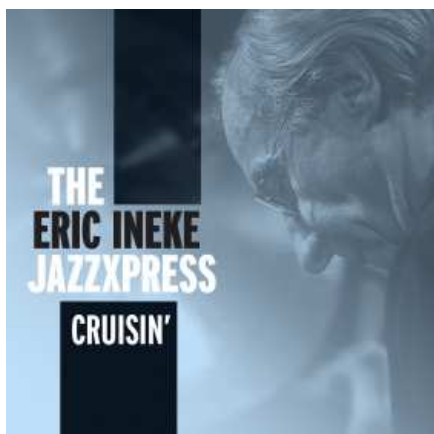
Maar wie maakt er tegenwoordig nog een cd? Het kost geld en ik hoef maar 'cd' in te voeren in Google om erachter te komen dat ze niet verkopen. Toch staat de JazzFlits twee keer in de maand vol met cd-recensies. Ze worden dus nog wel gemaakt...

Voor muzikanten, die toch al bewust niet voor het grote geld hebben gekozen, is verkoop dan ook bijzaak. Het gaat erom dat je je liedjes vastlegt, iets tastbaars maakt en promotiemateriaal hebt. Want welke gevestigde muzikant heeft geen cd op zijn naam staan?!

Ik heb door de jaren heen een stapel composities geschreven, uit die stapel kies ik tien juweeltjes die ik ga opnemen. Nu worden de liedjes gespeeld tijdens concerten maar de volgende dag liggen ze weer in de kast. Op het moment dat ik ze opneem zijn ze af en heb ik bewijs dat ze bestaan. De cd wordt in New York opgenomen, dus ik heb, als ik ooit terugkeer naar Nederland, het bewijs dat ik hier heb gewoond en, als ik dan tachtig ben en terugkijk op mijn leven kan ik mezelf overtuigen dat ik zangeres ben geweest. Een cd dus, om te bewijzen dat ik niet droom. Intussen ben ik aan het experimenteren met groene thee, smoothies, chia-zaad en zeewierbaden, want in maart 2015 mag ik absoluut niet verkouden worden!

Met haar band ROOS maakte **Roos Plaatsman** twee cd's. In 2011 stond ze in de finale van het Nederlands Jazz Vocalisten Concours. Sinds 2013 treedt ze op onder de artiestennaam Rose Ellis. Haar website: <http://roseellismusic.com>.

BESTSELLERS JAZZ CENTER

Datum: 29 september 2014

- 1 Eric Ineke JazzXpress**
Cruisin' (Daybreak)
- 2 Antonio Sanchez**
Three Times Three (Camm Jazz)
- 3 Gideon van Gelder**
Lighthouse (Rosen Records)
- 4 Jacob Karlzon**
Shine (ACT)
- 5 Gregory Porter**
Issues Of Life (Membran)

Bestsellers Jazz Center is een overzicht van de best verkochte cd's van de Haagse speciaalzaak Jazz Center; (<http://www.jazzcenter.nl>).

TIPS JAZZ CENTER

- 1 Lars Danielsson**
[Liberetto II \(ACT\)](#)

Wederom een wonderschoon album van de Scandinavische contrabassmeester Lars Danielsson. Met Tigran op de toetsen en Magnus Ostrom op drums.

- 2 Otis Brown III**
[The Thought Of You \(Blue Note\)](#)

Nieuwe drummer met zijn debuut op Blue Note. Hippe cd met weldoordachte composities. Met de 'who/who' van de hedendaagse NYC scene.

- 3 Juraj Stanik**
[WOW \(OAP Records\)](#)

Puik trio cd van import Nederlander en pianist Juraj Stanik. Originals afgewisseld met standards maar met drive en soli van wereldklasse.

Tips Jazz Center is een overzicht van cd's die volgens Reinier van Bevervoorde en Jan Bax (van de Haagse speciaalzaak Jazz Center) een plek in de Bestsellers Jazz Center verdienen; (<http://www.jazzcenter.nl>).

Volg het jazznieuws op de voet. Ga naar:

<http://www.twitter.com/jazzflits>

FESTIVALS NOVEMBER

Ibrahim Maalouf - hier in De Roma in Antwerpen - treedt tijdens So What's Next in Eindhoven op. (Foto: Tom Beetz)

SO WHAT'S NEXT
Muziekgebouw, Eindhoven
1 november 2014

(<http://www.sowhatsnext.nl/news/>)

Met onder anderen: Ibrahim Maalouf, Bugge Wesseltoft/Henrik Schwarz/Dan Berglund, Nik Bartsch, Robert Gasper, Jason Moran, Tigran Trio, Windkracht 7 en Lars Dietrich.

JAZZFEST AMSTERDAM
Studio/K, Amsterdam-Oost
15 november 2014

(<http://www.jazzfestamsterdam.nl/>)

Met onder anderen: Gilad Hekselman, Deborah Carter, Krupa & the Genes, Kaja Draksler, Loran Witteveen en Even Sanne.

INTERNATIONAL SAXOFOON FESTIVAL
Muziekgebouw aan 't IJ, Bimhuis, Conservatorium, A'dam
20 tot en met 23 november 2014

(<http://saxfestival.nl/>)

Met onder anderen: Branford Marsalis, Paquito D'Rivera, James Carter en Candy Dulfer.

JAZZ OUT!
Theater Heerlen, Heerlen
29 november 2014

(<http://bit.ly/1r2AOaV>)

Met onder anderen: Roy Hargrove, Identikit, Michiel Borstlap, en Bart Wirtz.

SKODA JAZZ FESTIVAL
Diverse locaties, Vlaanderen, Brussel
10 oktober - 30 november 2014

(<http://www.skodajazz.be/>)

Met onder anderen: Bill Frissell, Philip Catherine, Ihor Gehenot, Tigran Hamasyan, Spyro Gyra, Rudresh Mahantappa, Medeski, Scofield Martin & Wood, Branford Marsalis, Snarky Puppy, Bad Plus, Stacy Kent, Gregory Porter en Steve Swallow.

En ook:
PRINSES CHRISTINA JAZZ CONCOURS

Bimhuis, Amsterdam
29 en 30 november 2014

(<http://www.christinaconcours.nl>)

DE GOUWE OUWE VAN...

Hessel Fluitman

GERALD WILSON ORCHESTRA

The Golden Sword

Pacific Jazz

Op 8 september jl. overleed Gerald Wilson, 96 jaar oud. Tot vijf jaar geleden nam hij nog bigbandmuziek op die hij zelf nog had gecomponeerd. Frisse, intense, aantrekkelijke muziek. Tijdloos. En dan te bedenken dat hij al vanaf de jaren dertig actief was. Hij speelde toen bij de Jimmy Lunceford band en schreef sindsdien onder meer voor de Count en de Duke. In 1944 formeerde Wilson zijn eerste bigband. Hij is een componist-arrangeur en bandleider met een eigen signatuur.

Dankzij Jazzflits-collega Jan J. Mulder kreeg ik 'The Golden Sword' uit 1966 in huis. De muziek op deze elpee wordt 'full power' gespeeld en loopt als een trein. Het is een prachtige eenheid die niet echt verstoord wordt door tempowisselingen. De meeste stukken op het album, dat als ondertitel 'Torero Impressions In Jazz' draagt, hebben een Mexicaanse sfeer. De muziek - uitgevoerd door een twintig man tellend orkest met daar bovenop nog drie aparte trompetsolisten (Conte Candoli, Nat Meeks en Jimmy Owens) - heeft een licht exotisch tintje, maar vervalt niet in goedkope folklore of plat commercialisme. Overigens zijn de Mexicaanse invloeden niet verbazingwekkend, want Wilson was met een Mexicaanse getrouwd. Hij had veel belangstelling voor Mexico en voor het stierenvechten. Een van de stukken is dan ook een requiem voor de (toen) beroemde stierenvechter Carlos Arruza. Wat mij betreft staat Gerald Wilson in de pikorde van bigbandleiders dicht bij Count Basie en Duke Ellington. Vanwege de mooie kleuren op zijn muzikale palet en ook omdat hij als negentigjarige nog frisse bigbandmuziek maakte ('Detroit' op Mack Avenue).

In de rubriek 'De Gouwe Ouwe van' zingt een medewerker van Jazzflits de lof over een speciale elpee, cd of dvd uit zijn of haar eigen collectie.

JAZZTIJDSCHRIFTEN

Jazz Bulletin 92. In Jazz Bulletin 92 onder meer: veertig jaar Bimhuis, een interview met Boy Edgar Prijswinnaar Jeroen van Vliet, aandacht voor de nieuwe NJA-cd met Thelonious Monk in het Concertgebouw, Nina Simone in Nederland en een stuk over het huwelijk tussen jazz en dans.

Jazz Bulletin behandelt vier keer per jaar actuele en historische facetten van de jazz in Nederland. Van 1920 tot nu, in de vorm van nieuws, interviews, portretten, historische reconstructies, achtergrondverhalen, columns, boekbesprekingen en cd-signalelementen. **Info:** <http://www.jazzarchief.nl/jazzbulletin/>

Jazzmozaïek 2014/3. Jazzmozaïek staat weer vol aankondigingen van jazzevenementen, zowel in de redactionele tekst als in de advertenties. De Brabantse pianist Jack van Poll wordt op 29 november tachtig. De Ridder in de Orde van Oranje-Nassau was muzikaal erg actief in België. Jazzmozaïek voelt hem uitgebreid aan de tand. Hij zet nog geen streep onder zijn muzikale carrière, al gaat hij wel selectiever te werk. Pianiste Eve Beuven houdt zich staande in de mannenwereld die de jazz ook in België nog steeds is. Verder ook nog interviews met saxofonist Bruno Vansina, pianist Bram Weijters, zangeres Yvonne Walter (fan van wijlen Ann Burton), trompettist Bart Maris en fotograaf Jos L. Knaepen, die zijn foto's ook regelmatig aan Amerikaanse bladen (Downbeat en Jazztimes) weet te slijten.

Info: <http://www.jazzmozaiek.be>.

VARIA

Inschrijving B-Jazz 2015 International Contest geopend

Vanaf heden staat de inschrijving voor de wedstrijd B-Jazz 2015 in Leuven open. De internationale wedstrijd maakt deel uit van Leuven Jazz, dat van 19 tot en met 25 maart wordt gehouden. B-Jazz is de opvolger van het concours Jazz Hoeilaart. Van de zes finalisten worden er vier 'geblinddoekt' door een jury gekozen op basis van een geluidsopname. De andere twee finalisten zijn de winnaars van de Storm! Contest 2015 (zie bericht hier onder) en de Getxo Jazz 2014-wedstrijd (een concours van een Spaans jazzfestival). Elke finalist ontvangt een geldprijs. De winnaar van B-Jazz krijgt de kans een concerttour te spelen. Ook worden prijzen uitgereikt aan de beste solist, de beste basist en de groep die het verplichte nummer het best vertolkt. Deelnemers moeten na 1984 geboren zijn. B-Jazz 2015 staat open voor musici van alle nationaliteiten.

(<http://www.b-jazz.be/>)

Inschrijving STORM! Contest tot 5 januari geopend

De inschrijving voor de tweede editie van de STORM! Contest, een wedstrijd voor jong jazztalent in Oostende, is geopend. Tot 5 januari 2015 kunnen leden van 'de nieuw(st)e generatie muzikanten met groeipotentieel' zich aanmelden. De wedstrijd staat open voor bands/muzikanten die zich toespitsen op jazz of geïmproviseerde muziek. Elke kandidaat/groep moet een opname inzenden. De finale is op vrijdag 13 februari 2015 in Vrijstaat O. De winnaar van de wedstrijd mag onder meer een tournee maken in de JazzLab Series 2016 en een plaat voor het W.E.R.F.-label. Ook mag de winnaar meedoen aan de wedstrijd B-Jazz 2015 (zie hierboven). De eerste editie van de STORM! Contest werd vorig jaar gewonnen door Nordmann. Deze groep zal zijn debuutalbum tijdens de finale van 2015 presenteren.

(<http://www.jazzlabseries.be/jong-jazztalent/storm-contest-2015/>)

JAZZWEEK TOP DRIE

Datum: 29 september 2014

- 1 Sean Jones
im.pro.vise (Mack Avenue)
- 2 Mark Elf
Mark Elf Returns 2014 (Jen Bay, Inc.)
- 3 Bobby Broom
My Shining Hour (Origin)

De JazzWeek Jazz Top Drie geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio; (www.jazzweek.com).

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzmagazine voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden. **Eindredactie:** Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Tom Beetz, Reinier van Bevervoorde, Arne Van Coillie, Hessel Fluitman, Bart Hollebrandse, Frank Huser, Hans Invernizzi, Peter J. Korten, Lex Lammen, Herman te Loo, Jan J. Mulder, Jan Nieuwenhuis, Roos Plaatsman en Lo Reizevoort. **Fotografie:** Tom Beetz, Jos Krabbe, Joke Schot en Willem Schwertmann.

1277
Jazzflits

Website: Henk de Boer. **Logo:** Het **JAZZFLITS**-logo is een ontwerp van Remco van Lis. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat. **Adverteren:** Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren. **Adres(post):** Het postadres van **JAZZFLITS** is per e-mail bij ons op te vragen. **Adres(e-mail):** Het e-mailadres van **JAZZFLITS** is jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Productie:** **JAZZFLITS** wordt geproduceerd door De Juiste Tekst (www.dejuistetekst.nl). **Vrijwaring:** Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

VARIA

Pianiste Soo Cho. (Foto: signbyans.nl)

Jazz in Arnhem bestaat twintig jaar

De stichting Jazz in Arnhem bestaat twintig jaar en dat wordt op 14 oktober gevierd. Dan wordt het nieuwe seizoen geopend met een dubbelconcert van Soo Cho & Javier Girotto, en Diederik Rijpstra met Ayanna Witter-Johnson & Friends. Bij het dubbelconcert vindt tevens een reünie plaats van mensen die de jazzconcerten van de stichting in alle jaren hebben mogelijk gemaakt. Het jubileumconcert vindt plaats in Musis Sacrum en begint om 20.30 uur.

(<http://www.jazzinarnhem.nl/>)

Maandelijks jazz in Haagse Bel Air Jazz Club

Zangeres Astrid Seriese en het trio van pianist Rob Agerbeek verzorgden 28 september het eerste concert in een nieuwe maandelijks reeks jazzconcerten in het Worldhotel Bel Air Den Haag. De Bel Air Jazz Club is voortaan iedere laatste zondag van de maand geopend vanaf 17.00 uur. Initiatiefnemer en presentator Ronald Blom: "Het concert van 28 september was het eerste van een hopelijk lange reeks." "Met de Bel Air Jazz Club trachten we niet alleen oude tijden te doen herleven (in de Haagse jaren van het North Sea Jazz Festival vonden hier regelmatig jamsessies plaats, red.), maar ook een hedendaagse, muzikale invulling te geven aan de zondagmiddag", aldus hotelmanager Stephan van der Meulen. De concerten zijn live te beluisteren via <http://www.belairjazzclub.com>.